

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593621152/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

ber; men saadan egenlig Kammerat skal Du ikke være med nogen af dem, undtagen Du har prøvet ham vel.»

»Jeg har Valdemar,« sagde jeg.

»Ja, ham havde Du; men nu kommer Du mellem Andre. Tal frit med dem Allesammen; men hvis Noget gaaer Dig imod og Du er bedrøvet, saa kny ikke. Folkene i Escadronen gi'er Agt og lade nok, som om de have Medlidenhed med Officieren; men bagefter snakke de indbyrdes og gjøre hans Miner efter; husk det.»

»Naar Du gaaer ud med Dine Kammerater, skal Du aldrig være mere flot med Penge end de. Der er mangen brav Karl, som ikke har Penge, og ham maa Du ikke trykke. Du skal aldrig tilbyde Nogen at tractere ham eller laane ham Penge; men kan Du gjøre En en Tjeneste, saa laan ham, men kræv aldrig, Kan Du huske det?»

»Jeg vilde endogsaa sige, at det er bedre, aldrig at laane ud; men det horer der Kunst til, hvis man har Penge.»

»Og saa er der endnu Et, det Første og Vigtigste; men det troer jeg ikke, det har nogen Nød med. Men det skader dog aldrig at prente Lectien rigtig ind: Aldrig bange. Det skulde gjøre mig meget ondt, om jeg horte, Du havde brækket Halsen, meget ondt, Axel; men hellere det, end om Du havde frelst den ved at være bange. Det er den sorteste Last næstefter at lyve og være utro – nei, ikke engang, fordi det kommer Altsammen af at være bange. Følg det, saa skal Du nok komme igjennem og faae den Smule Examen, og saa . . . skal vi see.»

Den Familie, hos hvem jeg skulde være i Huset, var en Toldmændsmand, en Justitsraad Bryggers, og den var bleven valgt, dels fordi den var noget beslægtet med os, dels fordi den boede paa Østerbro; thi det ansaaes ikke for rigtigt, at jeg, der var vant til Landet, skulde indespærres i den snevre By.

Ritmesteren havde kjendt Fruen i hendes Ungdom og havde undervejs forberedt mig paa, at hun var meget smuk, hvilket dog i hans nuværende Egenskab af befuldmægtiget Formynder og Værge ikke var ham videre behageligt; thi, sagde han, de Smukke i Kjøbenhavn ere mere til Stads end til Husbehov, og med dem kan man aldrig rigtig komme til at være strix efter Reglementet. Ved vor Ankomst bleve vi imidlertid modtagne af en temmelig høj Dame, ikke egenlig mager eller skarp; men Bensystemet traadte stærkt frem, og med Ungdommens Rundhed og Farve var ogsaa ethvert Spor af Skjøn-